

Alla helgons dag

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Luk. 6:20–26.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna festdag, Alla Helgons dag, är ett utflöde av d. h. Skrifts ord: "Den rättfärdiges åminnelse lever i välsignelse" (Ords. 10:7), av förmaningen: "Tänken på edra lärare, som hava talat Guds Ord till eder; sen huru de slutade sin levnad och efterföljen deras tro". (Hebr. 13:7) Vad Gud har gjort med våra fäder och genom våra fäder är alltid innefattat i den bibliska lovsången: "Lova HERREN, min själ, och allt det i mig är hans heliga namn ... Han lät Mose se sina vägar, Israels barn sina gärningar." (Ps. 103:1, 7) Därför lär vår evangelisk-lutherska kyrka i sin bekännelse:

Om dyrkan av helgonen lära de, att man kan hålla helgonen i åminnelse, för att vi skola lära att efterlikna deras tro goda gärningar i enlighet med vår kallelse. Så kan kejsaren taga David till föredöme, när det gäller att föra krig och utdriva turken ur fäderneslandet. Ty båda äro konungar. (SKB sid. 66)

Så får d. h. Skrifts framställning av konung Davids regeringsbestyr, hans möda att försvara sina undersåtar, sitt nedslag i en långt senare tid, i trösten att Gud uppehåller och styrker den svage mot de mångas styrka, att han finner behag i den ensamme fromme, ja, "Han har icke sin lust i hästens styrka, hans behag står ej till mannens snabbhet. HERRENS behag står till dem som frukta honom, till dem som hoppas på hans nåd." (Ps. 147:10 f.)

Detta är en grundton i allt rätt firande av de rätta helgonens dag: att deras skara, alla helgons skara, är den anfäktade, svaga, ja, maktlösa hop, som avvisas och förkastas, och som därför måste erbjudas tröst av Ordet allena: "Ja, saliga ären I, när människorna för min skull smäda och förfölja eder och sanningslöst säga allt ont mot eder". Saligprisningarna i predikotexten gör detta ännu klarare genom en negativ omformulering av samma budskap, när det om de falska helgonens hop, den falska kyrkan heter: "Ve eder, när alla människor tala väl om eder! På samma sätt gjorde ju deras fäder om de falska profeterna." Bara den mot-sagda kristendomen är saligprisningarnas kristendom. Bara de rätta helgonen behöver tröst. Bara de

behöver höra, att

- I. den sanna kyrkan är dold på jorden men uppenbar i himmelen,
- II. den sanna kyrkan skänks glädje redan under korset,
- III. den sanna kyrkan skådar mot himmelens härlighet.

I. Den sanna kyrkan är dold på jorden men uppenbar i himmelen.

Runt omkring oss hör vi talas om kyrkan som någonting synligt och för den mänskliga gemenskapen fruktbart och positivt. Kyrkans roll i det tredje årtusendet blir föremål för olika bedömanden. Man beklagar tidigare tillkortakommanden och planerar nya satsningar, varigenom man tillför samhället, den europeiska unionen eller Förenta Nationerna ny styrka, mer inspiration, större framgång. Allt detta tal om "kyrkan" är falskt och förföriskt. Denna värld, dess stora organisationer, känner inte Guds rike och blir ännu mindre Guds rike. Om det oomvända människosläktet gäller en gång för alla: "Men en 'själisk' människa tager icke emot vad som hör Guds Ande till. Det är henne en dårskap, och hon kan inte förstå det." (1 Kor. 2:14) Om kyrkan åter gäller, de sanna helgonen: "Ty se, Guds rike är invärtes i eder". (Luk. 17:21) Så är kyrkan fördold liksom helgonen. Allt, som kan ses härav, är evangelium, som för världen är en "dårskap". (1 Kor. 1:18) Först den yttersta dagens inbrott gör kyrkan synlig, låter hennes härlighet framträda i sin sanna glans. Då skall det kunna fastställas med ögonen, att "dem hör himmelriket till". Då, men först då, blir kyrkan synlig.

II. Den sanna kyrkan skänks glädje under korset.

När de falska helgonen träder fram, och när kyrkans osynlighet, frånvaro av härlighet och korsbärande blir tydliga, anfäktas de sanna helgonen: "Jag upptändes av avund mot de övermodiga, när jag såg att det gick dem väl i deras ogudaktighet". (Ps. 73:3) Läroar-

tikeln om den osynliga kyrkan är inte lätt att bära. Ja, "när jag nu tänkte efter för att begripa detta, syntes det mig alltför svårt, till dess jag trängde in i Guds hemliga rådslut". (Ps. 73:16 f.) Gud uppenbarar redan i detta nu sitt rådslut och skänker glädje åt den sorgtyngde genom tillropet: "Glädjens och fröjden eder, ty eder lön är stor i himmelen". Vi är inte kallade att vandra fram sorgtyngda och ständigt talande om kyrkans elände, utan Gud lär oss att ropa:

Du skall leda mig efter ditt råd och sedan upptaga mig med ära. Vem har jag i himmelen utom dig! Och när jag har dig, då frågar jag efter intet på jorden. Om än min kropp och min själ försmäktas, så är dock Gud mitt hjärtas klippa och min del evinnerligen. (Ps. 73:24 ff.)

Den tillkommande härligheten omvärver oss i detta nu. Gud är helt och hållet vår, vad som än händer, och vi är helt och hållet hans. Han verkar i oss, också när det inte kan ses.

III. Den sanna kyrkan skådar mot himmelens härlighet.

Insikten, att Guds rike icke hör denna världen till, att kyrkans framtid icke ligger i det tredje årtusendet

eller i den internationella utvecklingen, är en befriande insikt. Den sveper undan allt mänskligt bråte, alla falska tankefunder, och ställer oss inför det enkla, bibliska faktum, att det i djupaste mening för en kristen bara finns en enda framtid: himmelens härlighet, den eviga saligheten, den värld, som Alla Helgons dag pekar på: "Dessa äro de som komma ur den stora bedrövelsen, och som hava tvagit sina kläder och gjort dem vita i lammets blod. Därför stå de inför Guds tron och tjäna honom, dag och natt, i hans tempel." Detta är vår kristna existens' slutmål, ja, meningen med vårt nådastånd, med vår högmässa denna dag, med allt vad vi gör och säger. Vi skall genom död och uppståndelse, först till själen och sedan till kroppen, ställas inför Den Allrasaligaste Trefaldigheten, Fadern, Sonen och Den Helige Ande och tillbedja honom i ousäglig glädje som vår frälsnings upphov, som vårt högsta goda, som vårt livs mening och mål. Vi skall dricka ur det eviga livets källa, Anden, som utgår från Fadern och Sonen, och så uppleva sanningen i dagens gradualpsalm: "I himmelen, i himmelen, Där Herren Gud själv bor, Hur härlig bliver sällheten, Hur ousägligt stor! Där ansikte mot ansikte Jag evigt, evigt Gud får se, Se Herren Sebaot." (sv. ps. 144:1)

Amen.